

DE ROL VAN MIJN LEVEN

An illustration of a woman with long brown hair, wearing a yellow polo shirt and blue pants, sitting cross-legged on a wooden stage floor. To her right, a man in a blue shirt and black pants stands on a blue step ladder, reaching up to adjust the large white letters of the title. The background is a dark blue stage backdrop with pink stars and yellow stars hanging from above. Pink curtains are visible on the left and right sides.

Soms vind je je ware
roeping op de meest
onwaarschijnlijke plek

COURTNEY WALSH

1

Ik heb dat gevoel dat je hebt als je bijna in het karretje van de achtbaan mag stappen.

Mijn hart stuitert een beetje, ik ben een tikkeltje nerveus en tegelijkertijd zo opgewonden dat ik bijna in mijn broek plas.

‘Rosie?! Ik kan niet geloven dat je echt hier bent!’

Mijn beste vriendinnen, Taylor, Marnie en Maya, komen met zijn allen op me af gevlogen, en even lijkt het alsof de rest van de kamer vervaagt. Ik ben weer zeventien en ben eindelijk weer thuis bij de drie mensen van wie ik het meest hou; naast mijn familie. We beginnen allemaal tegelijk te praten, dat houden we dertig seconden lang vol, en dan stoppen we en lachen we.

Het is alsof ik nooit weg geweest ben en mijn aarzeling om terug te komen, verdwijnt als sneeuw voor de zon.

Onze vriendengroep is net een alledaagse comedy.

Taylor – het vrolijke type. Klassenhoofd. De eerste cheerleader. In het heden is ze zwanger.

Marnie – de studiebol. Beste van het speechteam en de beste leerling van het jaar. In het heden beleeft ze een geweldige tijd als presentatrice van het lokale nieuws.

Maya – de wildebras. Een rebels feestbeest dat haar intelligentie verborg onder blauw haar en piercings, die zoals ik nu constateer beide verdwenen zijn, waardoor ze er prachtig en volwassen uitziet.

Ik doe een stap achteruit en kijk naar Taylors buik. Mijn vriendin is klein van stuk, dus haar babybuikje ziet eruit alsof iemand een basketbal aan haar buik heeft vastgebonden.

Mijn hand zweeft erboven. ‘Mag ik...’

Taylor pakt mijn hand en trekt die naar haar buik. ‘Natuurlijk! Geen van de tantes hoeft zich in te houden.’

Maya, Marnie en ik leggen alle drie een hand op Taylors buik, alsof degene die het langst mag voelen, de hoofdprijs wint, en ik grijns. Het is te lang geleden dat ik ze heb gezien, te lang geleden dat ik thuis ben geweest, te lang geleden van alles. Ik weet het, en ik beloof mezelf dat ik dat niet nog eens zal laten gebeuren.

‘Taylor, lieverd, kom even tante Janet gedag zeggen!’ Taylors moeder zwaait naar ons en dirigeert haar dochter naar de andere kant van de ruimte.

‘Waar moet ik dit laten?’ Ik schud lichtjes met de kaart die ik heb meegebracht. ‘O! Hier,’ zegt Maya. ‘En vergeet niet het gastenboek te tekenen.’

Ik leg de envelop neer, dankbaar dat mijn moeder heeft aangeboden om samen een cadeaubon te kopen. Het is onpersoonlijk, en ik zal echt wel iets voor de baby kopen als die er eenmaal is, maar op dit moment kan ik gewoon geen cent missen. De kaaskoekjes die ik op het vliegveld heb gekocht, deden me al bijna de das om.

Gelukkig rekent de Algemene Bank Mam geen rente.

‘Dus je speelt in een film?’ vraagt Marnie met een brede glimlach op haar gezicht.

‘En je werkt in een Broadway-theater?’ grijnst Maya. ‘Wauw, wat een droomleven.’

Ze haken allebei een arm door de mijne en leiden me plechtig naar een lege tafel.

‘O ja, het gaat prima,’ zeg ik opgewekt terwijl we plaatsnemen. ‘Ik bedoel, ik weet niet of je ooit echt kunt spreken van een “droomleven”, maar... ik heb het goed. Elke dag is anders en het werk kent genoeg uitdagingen.’

Ik wil ze niet voorliegen.

Maar ik wil ze ook niet de hele waarheid vertellen.

‘Heb je al een beroemdheid ontmoet?’ vraagt Maya. ‘Zeg me alsjeblieft dat je Timothée Chalamet kent.’

‘Beter nog, vertel ons dat je met Timothée Chalamet datet!’

Ik kijk zoekend om me heen naar wat water. Mijn keel is droog. ‘Helaas niet. Hij zit, eh... op een iets ander... niveau dan ik.’

‘Oké, we willen alles weten,’ zegt Marnie.

‘Is er water?’ vraag ik. Je zou denken dat acteur zijn dit soort situaties makkelijker zou maken, maar ik presteer altijd beter als ik het script al uit mijn hoofd ken. ‘Ik ga eerst eventjes naar het toilet.’

‘Gaat het?’

Ik wuif Maya’s opmerking weg en sla een toon aan die hopelijk nonchalant overkomt. ‘Ik heb gewoon het gevoel dat ik nog steeds in het vliegtuig zit.’ Ik slik en huiver. ‘Reisziekte of zoiets...’ Mijn stem vervaagt als ik op zoek ga naar de toiletten.

Ik kan dit natuurlijk niet volhouden, maar hoe kan ik ze de waarheid vertellen? Ze willen alle details weten van mijn leven, wat spannend zou moeten zijn, maar dat absoluut niet is.

Na mijn studie had ik meteen meerdere klussen. Nog voordat ik mijn opleiding had afgerond, kreeg ik een kleine rol in een politeserie die in Chicago werd opgenomen, en ik beschouwde dat als een teken dat ik op de goede weg was. Daarna ging ik mee op de nationale tournee van *Oklahoma!*, die al na anderhalve maand eindigde, doordat de regisseur een verontrustende burlesque-draai aan de klassieker had gegeven. En hoewel ik slechts deel uitmaakte van de cast, wist ik ergens wel dat het geen goede productie was, maar ik had werk, en dat betekende dat ik het maakte.

Dat veranderde allemaal heel snel. Ineens droogde het op, als een stroompje in de Sahara.

En telkens wanneer ik op het punt sta om een stabielere baan aan te nemen, waarmee ik echt de rekeningen kan betalen, teken ik toch weer een contract voor iets kleins – een oneliner in een tv-show, een figurantenrol in een film, of een rol in een klein, experimenteel toneelstuk dat in een theater wordt opgevoerd dat honderden kilometers bij Broadway verwijderd is. Zo ver zelfs, dat het in Ohio is.

Maar als er zo’n worst voor mijn neus gehangen wordt, hap ik telkens weer toe en ik blijf verlangen naar meer, ook al begin ik spijt te krijgen van alle keuzes die ik in mijn leven gemaakt heb.

Ik kijk naar mijn spiegelbeeld, in de wetenschap dat deze babyshower misschien wel meer acteerwerk vereist dan alles wat ik de afgelopen zeven jaar heb gedaan. Dit is Taylors dag, en die ga

ik niet ruïneren. Ik ben er heel goed in geworden om vervelende gevoelens op te kroppen.

Vandaag ga ik echt niet de rol spelen van depressieve mislukeling.

Ik spetter koud water in mijn gezicht en dep het droog. 'Je kunt dit,' fluister ik tegen mijn spiegelbeeld, terwijl ik voor de tienduizendste keer wens dat ik geen sproeten zou hebben.

Zou ik meer opdrachten krijgen als ik geen sproeten had?

'Rosie Waterman? Ik kan mijn ogen niet geloven!'

Ik draai me om en zie Ireland Abbot achter me staan. Ze moet naar binnen zijn geglibberd toen ik niet oplette.

Taylor en Maya waren de populairste meiden in ons groepje, en in tegenstelling tot wat je altijd in tienerfilms ziet, lieten ze Marnie en mij niet vallen toen we naar de middelbare school gingen. We werden een eclectisch kwartet dat elkaar steunde door dik en dun.

Dat betekende niet dat iedereen onze vriendschap begreep. Meer dan eens vernederde Ireland me op de middelbare school, en meer dan eens probeerde ze Taylor ervan te overtuigen dat ik slecht was voor haar sociale status.

Blijkbaar is gemeen gedrag iets wat niet iedereen ontgroeit. 'Hoi, Ireland.' Ik glimlach naar haar in de spiegel, terwijl ik mijn eigen blik vermijd. Verdikkie, wat ziet ze er geweldig uit.

Ik weet dat ik geen klassieke schoonheid ben. Ik vertrouw meestal op mijn onderscheidende humor. Als ik leuk, grappig en interessant was, zou het acteerwerk me wel lukken, dacht ik, maar nu ik naast Ireland sta, voel ik me op slag minder chic, eerder een beetje boers.

'Ik blijf maar wachten op een nieuwe update over je grote, chique acteercarrière.' Ireland loopt naar de wastafel naast de mijne en bewondert zichzelf in de spiegel.

Onze blikken ontmoeten elkaar opnieuw en ik tover een glimlach op mijn gezicht. Ik voel de warmte vanuit mijn hals opstijgen en doe mijn best om mijn jarenlange ervaring met improvisatie niet in te zetten om haar te roasten.

'Ik ben gewoon druk,' zeg ik. 'Ik zie geen reden om het telkens

eerst hier te melden als ik weer een nieuwe klus heb. Dat zou iedereen de keel uit gaan hangen.' Ik lach om mijn ergernis te verbergen, maar ik ben er zeker van dat het niet werkt. Ik zet de kraan aan en hou mijn handen onder de straal, vooral omdat ik bezig wil overkomen.

Ze heft haar kin in de lucht, waarschijnlijk zodat ze een beetje op me neer kan kijken. 'Wat ben je toch een schatje, Rosie. Na al die tijd geloof je nog steeds dat je het gaat maken. Betaalt de horeca tegenwoordig goed?'

Het is zo cliché, dat acteurs in de bediening werken. Ik heb al twee jaar niet meer in een restaurant gewerkt. Ik ben veel beter in uitzendwerk. Bovendien mors ik meestal geen drankjes over iemand op kantoor. Hoewel, die ene keer... Ik voel een warme gloed in mijn nek, zo'n gevoel dat je krijgt als je in een scène zit en de ander zijn tekst vergeet. Er schieten me zoveel dingen te binnen, maar ineens lijkt het alsof ik op delete gedrukt heb, net als iemand die op het punt staat online ruzie te maken met een trol, maar zich bedenkt. Ik plak een glimlach op mijn gezicht en draai de kraan dicht.

'Ik moet terug naar mijn vriendinnen,' zeg ik. 'Het was geweldig om je weer eens te zien.' Ik neem niet eens de moeite om mijn handen af te drogen en haast me de toiletten uit voordat ik iets zeg waar ik later spijt van krijg. Ik zou willen dat ik kon zeggen dat ze geen effect op me heeft, maar zelfs ik merk hoe die confrontatie me van mijn stuk heeft gebracht. Alsof die ene ontmoeting me in één klap terugbracht naar de middelbare school.

Ik ben dat meisje niet meer.

Mijn moeder mailt me updates over mijn voormalige klasgenoten, en ik weet toevallig dat Ireland Abbot inmiddels advocaat is bij een vooraanstaand kantoor in Chicago, want in het echte leven krijgen gemene meisjes nooit het deksel op hun neus.

Ik haast me terug naar de tafel die gedekt is met een wit tafelkleed en waar een superschattig roze bloemstuk op staat, in een glazen pot en met groene takjes. Snel probeer ik Ireland uit mijn gedachten te zetten. Ik wed dat zij Taylor de kinderwagen-autostoelcombinatie heeft gegeven die op haar verlanglijstje stond,

zonder dat haar moeder ook maar iets heeft moeten bijleggen.

Ik plof neer in de stoel naast Maya. ‘Gaat het?’ vraagt ze.

‘Uitstekend,’ zeg ik. ‘Ik denk dat ik alleen een beetje duizelig ben.’ En moe doordat ik al mijn bezittingen gesjouwd heb, door Brooklyn, naar het vliegveld en vervolgens naar Pleasant Valley, het kleine stadje in Illinois waar ik ben opgegroeid.

‘En?’ Marnie glimlacht naar me, net zo verwachtingsvol als Taylor. ‘Vertel eens over de film! Waar gaat die over? Kunnen we snel gaan kijken?’

Ik forceer een glimlach. Dankzij de vele, vele telefoontjes van mijn overbezorgde moeder beheers ik tot in de puntjes de kunst om iets mooier te laten klinken dan het is.

Ik noem het... creatief verhalen vertellen.

Het is niet bepaald liegen. Ik vertel mijn moeder en stiefvader dat het prima gaat met hun dochter, al zijn er wel een paar uitdagingen.

Maar eerlijk gezegd kan ik gewoon niet zeggen hoe het echt zit. Wat zouden ze dan denken?

‘Nou, mijn moeder heeft waarschijnlijk lichtelijk overdreven over mijn rol in die film.’ Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om te zeggen dat mijn moeder het cooler heeft laten klinken dan in werkelijkheid, omdat ik haar dat zo heb voorgespiegeld.

Afwezig vraag ik me af of mensen die hun moeders veranderen in leugenaars zwaarder gestraft worden.

‘Waar is je moeder eigenlijk?’ vraagt Marnie.

‘Zij en John zijn op cruise,’ zeg ik, stiekem dankbaar dat ik niet met hun zorgen geconfronteerd wordt terwijl mijn leven langzaam instort.

Ik kijk om me heen in de gerestaureerde loft midden in het centrum van Pleasant Valley, op zoek naar inspiratie om over te stappen op een ander onderwerp. ‘Stond dit gebouw er altijd al?’

‘Dit was de kauwgomfabriek,’ zegt Marnie. ‘Weet je nog?’

‘Huh, echt?’ Ik frons en probeer het me weer te herinneren, wat me niet lukt.

‘De burgemeester is echt bezig om het centrum een upgrade te geven,’ zegt Maya, waarbij ze vreemd genoeg het woord burgemeester benadrukt. De anderen reageren er ook op, waardoor ik het gevoel

krijg dat ik de clou van een grap mis die zij wel allemaal snappen. ‘Vijfentwintig tegen ’25. Het is een hele campagne om in 2025 tot de Top 25 Steden te behoren. Muurschilderingen, nieuwe lantaarnpalen en gebouwen opknappen... Alles om meer bedrijven aan te trekken.’

‘Mogen we Pleasant Valley inmiddels echt een “stad” noemen?’

Marnie schudt haar hoofd. ‘Eerder een veredelde tussenstop.’ We lachen allemaal – ik wat langer en harder dan de rest. Ik weet dat ik te hard mijn best doe om er gelukkig uit te zien, en ik smee mezelf om het te veel aan te dikken.

Marnie brengt het gesprek weer op mij. ‘Zo! En wat is je volgende stap? Blijf je nog een tijdje hier? Gaan we morgenochtend met zijn allen brunchen?’

Ik voel een steek in mijn hart.

Wat zou ik ze graag de waarheid vertellen.

Ik wil opgeven en toegeven dat mijn leven naar de knoppen is, dat ik praktisch dakloos ben en dat ik op het punt sta om de enige droom die ik ooit heb gehad op te geven.

En wat nog meer? Dat ik ze mis.

Maar ik kan er niets over zeggen. De angst om ze teleur te stellen is te groot.

Mentaal zit ik even vast. Ik ben acteur. Eén babyshower moet ik wel kunnen doorstaan, toch?

Ik forceer een glimlach. ‘O, ik heb vorige week allerlei audities gedaan, dus ik wacht gewoon af. Dat is het moeilijkste van dit hele gedoe... het wachten.’ Het hectische beeld van vorige week lijkt me te overspoelen. Zelf filmpjes opnemen, die uploaden en weer mijn cv indienen... Als een bezetene had ik me voor minstens twee dozijn klussen opgegeven, waarvan sommige waarschijnlijk niet eens geschikt voor me waren. Acteerwerk, regiewerk, en er was zelfs één geval bij waar een scriptschrijver werd gezocht.

En elke keer dat ik op Verzenden drukte, hoopte ik maar dat dit de baan zou zijn die mijn leven zou veranderen.

Soms heb ik van die paniekerige buien waarbij ik er volledig voor ga, meestal rond de tijd dat de huur betaald moet worden.

‘Dat klinkt vervelend,’ zegt Marnie. ‘Dat zou ik nooit kunnen.’

Niet weten wat je volgende klus zal zijn of met wie je gaat samenwerken, of –'

'Eh, het klinkt spannend,' valt Maya haar in de rede. 'En het is perfect voor jou, Rosie, omdat je zo'n sociaal type bent.'

Ik glimlach. Ik ben een sociaal type. Ik ben er heel goed in om mensen naar hun plaatsen te begeleiden in het Winter Garden Theatre, mijn meest betrouwbare baan tot op heden, waarbij het enige nadeel is dat ik naar het podium blijf kijken in plaats van erop te staan.

'En jullie?' Ik stel de vraag snel, omdat ik het echt niet meer over mezelf wil hebben.

Maya buigt zich voorover en geeft een kneepje in Marnies arm. 'Vertel je nieuwtje maar!'

Mijn ogen worden groot. 'Wat voor nieuwtje?'

Marnie kijkt snel door de kamer en richt haar blik op Taylor, die verward is in een gesprek met mevrouw Copecki. De enige effectieve manier om onder een gesprek met mevrouw Copecki uit te komen, is door een medisch noodgeval te fingeren.

'Het stelt niks voor,' zegt Marnie.

'Eh, het stelt wel wat voor.' Maya duwt met haar schouder tegen die van Marnie. 'Vertel het haar, anders doe ik het.'

'Ik heb een nieuwe baan,' zegt Marnie een beetje verlegen.

'Ze doet net of het niks voorstelt. Kom op, Mar, het is in Milwaukee.' Maya's ogen worden groot. 'Ze gaat het ochtendnieuws presenteren!'

'Wauw!' Mijn gevoelens zijn meteen verdeeld, en dat vind ik vreselijk. Ik ben oprecht blij voor Marnie, maar door haar nieuwtje voel ik me buitengesloten en op de een of andere manier... onbetekenend. Ik verdring die gedachte, want ik wil alleen maar blij voor haar zijn. Ze is een van mijn allerbeste vriendinnen, maar ik vind het jammer dat ik dit nu pas hoor.

Dat is echter mijn eigen schuld.

'Wat geweldig, Mar!' zeg ik, en ik meen het. 'Hé, ga je dan ook verhuizen?'

Ze knikt. 'Ik ben al begonnen om wat spullen naar mijn nieuwe

appartement over te brengen. Vanuit mijn woonkamer kijk ik uit op het meer! Ik bedoel, je moet wel even je nek rekken en om een gebouw heen kijken, maar je kunt het echt zien.'

'Ik wist dat het slechts een kwestie van tijd was,' zeg ik tegen haar. 'Je bent zo getalenteerd. En je weet het nieuws zo goed te brengen. Ik zou het heerlijk vinden als jij me vertelt wat er in de wereld gebeurt terwijl ik in alle vroegte mijn kopje koffie drink.'

'Daarvoor zou je wel het nieuws moeten gaan kijken.' Marnie glimlacht.

'Oei, dat is waar ook.' Ik huiver en grijns dan naar haar. Op de universiteit werd Marnie lid van het speechteam. Zo kwam ze erachter dat ze echt goed was in spreken in het openbaar. Ze bracht het op een natuurlijke, eerlijke manier en bovendien was ze ongelooflijk geestig. Ze ging journalistiek studeren en kreeg direct na haar studie een baan bij een lokale nieuwsmroep. En nu is ze presentatrice in Milwaukee.

Haar leven verloopt volgens plan.

'Maya heeft ook nog een nieuwtje,' zegt Marnie. 'Nu ben jij aan de beurt. Vertel het maar.'

Maya rolt met haar ogen, alsof ze niet wil opscheppen, maar we weten allemaal wel beter. Ze steekt haar perfect gemanicuurde linkerhand op en wiebelt met haar vingers. Het is de eerste keer dat ik de gigantische verlovingsring zie die ze draagt.

'Lieve help, Maya!' Ik pak haar hand om de ring beter te bekijken. 'Ben je verloofd? Heeft Gil je eindelijk ten huwelijk gevraagd?'

Maya's gezicht betreft. 'Niet Gil, Rosie. Matty.'

'Matty?' Ik schud even mijn hoofd en probeer details boven te halen die ik duidelijk van mijn mentale harde schijf heb gewist. 'Heb ik onder een steen geleefd? Matty Banks?'

'Ja!' roept ze enthousiast. 'Hij is de burgemeester.' Ze grijnst, en nu begrijp ik de hilariteit van eerder. Ze steekt haar hand op en kijkt bewonderend naar haar ring. 'Ongelooflijk. Ik word de vrouw van een politicus.'

'En ze heeft de salon gekocht,' zegt Marnie, terwijl ze onze vriendin een kneepje geeft.

‘Heb je de salon gekocht?’ Ik kan de verbazing in mijn stem niet verbergen. Noch de tranen die in mijn ogen springen. ‘Nou ja, Maya! Ben je nu ondernemer?’

Van Maya had ik niet verwacht dat ze nu al haar leven op orde zou hebben.

Als acteur leer je om gevoelens en emoties in te zetten en die te gebruiken, zodat scènes eerlijker en geloofwaardiger overkomen. Maar een van de moeilijkste aspecten van acteren is dat je de emoties van je personage moet uitbeelden en tegelijkertijd je eigen tegenstrijdige emoties moet verbergen.

Dat is waar ik nu tegenaan loop.

Ik ben blij voor mijn vriendinnen, maar ik voel me schuldig vanwege mijn leugens. Ik voel schaamte over mijn eigen leven.

‘Wat is er?’ Maya leunt voorover en verlaagt haar stem. ‘Gaat het?’

Ik snuif en probeer de tranen weg te knippen. ‘Ik ben gewoon...’ Ik haal adem. ‘Ik ben gewoon zo blij voor jullie.’ Ik richt mijn aandacht weer op mijn twee vriendinnen. ‘Echt heel blij.’

Maya laat een ‘ah’ horen, maar Marnie staart me alleen maar aan. Ze kijkt onafgebroken. ‘Vertel het maar.’

Ik snuif opnieuw. ‘Er valt niets te vertellen,’ zeg ik. ‘Ik mis jullie gewoon allemaal. Dat is alles, echt waar.’

Ze trapt er niet in.

Beter je best doen, Rosie.

Ik schud mijn hoofd en geef een kneepje in haar hand. ‘Het gaat goed. Ik moet gewoon vaker naar huis komen.’ Dat is geen leugen. Ik moet echt vaker naar huis. Ik heb hen alle drie nodig.

Hoe ik het zo lang zonder hen heb volgehouden, is me een raadsel.

Net op tijd vang ik Taylors gekwelde blik op. Zoals verwacht kletst mevrouw Copecki nog steeds, alleen gebruikt ze inmiddels ook haar handen, wat betekent dat ze is overgegaan op het therapeutische gedeelte van haar tirade.

Ik knik richting Taylor. ‘Ik denk dat een snelle reddingsoperatie wel op zijn plaats is.’ We staan allemaal op, zwijgend en eensgezind, alsof we soldaten zijn die net zijn opgeroepen voor de strijd, en het ontgaat me niet hoe heerlijk het is om weer deel uit te maken van

dit groepje. Het is fijn om mensen om me heen te hebben bij wie ik me thuis voel. Deze drie meiden hebben me altijd geaccepteerd, ondanks mijn unieke trekjes.

En ze hebben me nooit, maar dan ook nooit, belachelijk gemaakt omdat ik grootse dromen had.

Ik maak makkelijk contact en heb handenvol kennissen, maar echte vrienden zijn moeilijker te vinden. Er zijn altijd mensen om mee uit te gaan en dingen te ondernemen, maar dat is niet te vergelijken met deze drie. Het is vermoeiend om in een wereld te leven waar elke vriend mogelijk je concurrent is en waar niemand ooit de hele waarheid spreekt.

We lopen allemaal naar Taylor toe, terwijl we luid babbelen over een willekeurig onderwerp, alsof we echt wat te zeggen hebben. Ik besef al snel dat we ons op één onderwerp hadden moeten concentreren, want als Maya zegt: 'Ik denk dat hij zich heeft verslikt in een kippenbotje. Kom gauw,' begin ik te giechelen.

Taylor probeert zich los te wrikken van een verward kijkende mevrouw Copecki, die haar met een hand op haar arm tegenhoudt en zegt: 'Koolbladeren zijn het enige wat helpt tegen pijnlijke borsten, maar laat je daardoor niet ervan weerhouden om borstvoeding te geven. Het is alleen een kwestie van mooie grote bladeren vinden, die de hele borst bedekken...'

'Nou, nou, mevrouw Copecki,' zeg ik, terwijl ik een hand op haar schouder leg. 'Dat is een uitstekend advies, maar ik las dat pindakaas veel beter is... voor de huid. Toch, Mar?' Ik sper mijn ogen wijd open, in de hoop dat zij met een 'Ja, en...' komt.

Ze stelt niet teleur. 'O ja, dat is helemaal hip bij onze generatie. Je kunt er zelfs jam op smeren.' We kijken elkaar aan en zeggen in een pure opwelling tegelijkertijd: 'Als een zelfklevende beha!'

Maya moet lachen, waardoor Taylor tegen wil en dank meedoet. Mevrouw Copecki blijft zwijgend van verbazing achter.

We werken Taylor snel de zaal uit, naar het dakterras, waar we allemaal in een lachbui tegen elkaar aan vallen. Zo'n slappe lach, die eigenlijk nergens over gaat, maar op de een of andere manier maakt dat niets uit.

O, wat heb ik dit gemist. Mijn buik doet niet alleen pijn van het lachen, maar ook van de afstand tussen ons.

Maya krijgt geen adem. Taylor heeft tranen in haar ogen. Marnie staat dubbelgeklapt en klampt zich wanhopig aan me vast om steun te zoeken. Ik weet dat ik de rest van de dag hoestend en mijn keel schrapend zal doorbrengen, wat normaal is als ik zo hard lach.

Eerlijk gezegd lach ik waarschijnlijk harder dan nodig is, gewoon omdat de emoties eruit moeten.

Een gedachte valt me in.

Wat als ik ze vertel hoe de afgelopen zeven jaar echt waren? Misschien hebben ze advies. Misschien vinden ze niet dat ik gefaald heb.

Misschien komt het wel goed. Al snel komt er echter een andere gedachte.

Hun levens verlopen helemaal zoals gepland, terwijl het mijne gekenmerkt wordt door afwijzingen. Ze denken dat ik het fantastisch doe, en ik kan de gedachte niet verdragen dat ik hen teleurstel. Of dat ik degene ben over wie ze zich zorgen moeten maken. Of dat ik de mislukkeling ben.

Dus ik zwijg. Vandaag draait het niet om mij.

‘Een zelfklevende beha? Hadden jullie dat afgesproken?’ Taylor schudt haar hoofd en veegt nog steeds de tranen van haar wangen.

‘Hé, ze praat niet meer over koolbladeren,’ zeg ik. ‘En Mar, goed dat je er helemaal voor ging. Improvisatie is het helemaal!’ Ik doe een boks, en hoewel ze nog steeds voorovergebogen staat, steekt ze haar vuist uit en laat ze die tegen de mijne komen.

Taylor giechelt en kijkt dan ons kleine kringetje rond. ‘Ik wilde dat we deze babyshower konden overslaan en konden gaan chillen. We hebben zoveel bij te praten.’

‘Marnie en Maya hebben me hun nieuws al verteld,’ zeg ik. ‘Het is zo fijn dat het zo goed gaat met iedereen.’ De tranen zijn terug en vertroebelen mijn zicht. Ik knipper een miljoen keer om te voorkomen dat ze vallen.

‘Ja, maar jij hebt ons bijna niets verteld over waar je nu mee bezig bent, Rosie,’ zegt Marnie. ‘Komt er binnenkort een show? Kun-

nen we al kaartjes kopen? Of is de eerste uitzending snel te zien?’

Ik haal een hand door mijn haar en heb het gevoel dat ik elk moment kan instorten. Toch ben ik niet van plan deze babyshower te bederven met mijn zielige verhaal, dus praat ik er overheen. ‘O, we hebben nog genoeg tijd om het daar uitgebreid over te hebben.’ Ik maak een handgebaar. ‘Vandaag draait alles om jou.’ Ik doe een stap naar Taylor toe. ‘Ik ben zo blij voor je, Tay. En voor Aaron natuurlijk.’ Ik trek haar tegen me aan en knuffel haar stevig, en na een paar ogenblikken doen Maya en Marnie mee. Zo blijven we even staan, lang genoeg om de knuffel te laten bezinken, en als ik me terugtrek, veeg ik de tranen van mijn wangen.

‘Je huilt.’ Taylor buigt zich naar me over en veegt mijn wangen droog.

Ik wijs naar mezelf. ‘Acteur. Huilen op commando,’ zeg ik met een scheve glimlach. ‘Dit is gewoon voor het effect.’ Ik duw de emoties weg. Zoals gewoonlijk.

Het lijkt nu echter niet te werken, wat betekent dat ik me op glad ijs begeef.

Ik doe mijn best om de rest van de middag door te komen, alsof ik een zaterdagmiddagvoorstelling van *Cat on a Hot Tin Roof* opvoer, de zesde van acht voorstellingen, waarbij ik acteer voor een zee ouderen in een zaal met driehonderd zitplaatsen. En hoewel ik het heerlijk vind om mijn vriendinnen weer te zien en met iedereen bij wil kletsen, wil ik tegen de tijd dat ik ’s avonds bij het huis van mijn ouders aankom niets liever dan me verstoppen.

Ik ben niet op mijn best. Ik overleef het amper. Dit is niet zoals het hoort te gaan. En ik heb geen idee hoe ik dit moet oplossen.

Ze had geen script voor dit scenario, maar misschien is dit wel de perfecte rol voor haar

Rosie Waterman droomt er al heel haar leven van om een gevierd actrice te worden. Maar dan verliest ze op één dag haar baan, haar appartement en haar zelfvertrouwen. Ze trekt weer bij haar ouders in en daar wordt het pijnlijk duidelijk dat haar vrienden wél een volwassen leven hebben opgebouwd. Compleet met carrières, relaties en toekomstplannen.

Dan krijgt Rosie een baan aangeboden als regisseur bij een theaterproductie van Assepoester. Ze had wel verwacht dat een schiereiland in Wisconsin geen Broadway zou zijn, maar wat ze niet had zien aankomen is dat de acteurs met wie ze moet werken de bewoners van een seniorencomplex zijn. Terwijl Rosie zich staande moet houden tussen de botsende ego's van haar acteurs en een wel érg knappe fysiotherapeut wordt ze gedwongen na te denken over haar dromen. En ontdekt ze dat groot geluk soms juist in het kleine verscholen zit.

COURTNEY WALSH is actrice, theaterregisseur en auteur. Eerder schreef ze onder andere *Het onvergetelijke yes-project* en *Knettergek van jou*. Samen met haar man runt ze een jeugdtheater in Illinois, Verenigde Staten.

ISBN 9789029739955 NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789029 739955